

De maximaal toelaatbare hoogte van objecten in, op of boven de grond in een obstakelbeheergebied is in overeenstemming met artikel 16 van het Besluit militaire luchthavens.

Artikel 16, eerste lid, van het Bml luidt:

De maximaal toelaatbare hoogte van objecten in, op of boven de grond, die op 25 juni 2004 niet in het obstakelbeheergebied aanwezig waren is, in verband met de veiligheid van het luchthaven-luchtverkeer, in overeenstemming met de blijkens een in de Staatscourant bekend gemaakte mededeling van Onze Minister van kracht zijnde versie van de NATO Standardization Agreement 3759 inzake NATO Supplement to ICAO DOC 8168-OPS/611, Volume II, for the preparation of instrument approach and departure Procedures - AATCP-1(B). De eerste volzin is niet van toepassing indien:

- a. de vergunning voor het bouwen voor het object vóór 25 juni 2004 is verleend, of
- b. de bouw van het object in het op 25 juni 2004 geldende bestemmingsplan is voorzien.

Noot

Zie AB 2018/121.

T.N. Sanders

AB 2018/121

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

10 januari 2018, nr. 201606368/1/A1
(Mrs. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Th. C. van Sloten, F.C.M.A. Michiels)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 5:1, 5:7, 5:32 Awb

ECLI:NL:RVS:2018:11

Minister heeft in 2006 achteraf gezien bomen illegaal gekapt. Tijdsverloop (rechtszekerheid) belet het in 2015 alsnog opleggen van een last strekkende tot voorkomen herhaling van die overtreding. Geen klaarblijkelijk gevaar nieuwe overtreding omdat kap destijds is uitgevoerd op grond van een vrijstelling, ook al is die later vernietigd.

De Afdeling stelt voorop dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, de rechtszekerheid eraan in de weg stond dat op 7 juli 2015 een last werd opgelegd, strekkende tot het voorkomen van herhaling van de in 2006 begane overtreding. Het college heeft ter zitting bij de Afdeling ook erkend dat deze overweging van de rechtbank juist is. Dit betekent dat het college op 7 juli 2015 alleen een last onder

dwangsom aan de minister kon opleggen, strekkende tot het voorkomen van bomenkap in het gebied 'In de Roet' zonder aanlegvergunning op grond van het bestemmingsplan, indien werd voldaan aan de voor het nemen van een preventief handhavingsbesluit uit art. 5:7 Awb voortvloeiende voorwaarde dat gevaar voor overtreding klaarblijkelijk dreigt. [...] Nergens blijkt echter uit dat de minister, als voor kapwerkzaamheden een aanlegvergunning nodig is, die werkzaamheden zonder die vergunning zal laten verrichten. De minister heeft het college juist met zoveel woorden toegezegd geen kapwerkzaamheden zonder voorafgaand overleg te zullen verrichten en, als een aanlegvergunning nodig blijkt te zijn, eerst de besluitvorming daarover af te wachten. Dat het college, de vereniging en MilieuNetWerk vanwege de overtreding in 2006 twijfelen aan die toezegging, kan niet leiden tot het oordeel dat op 7 juli 2015 een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestond dat de minister zonder daarvoor vereiste aanlegvergunning bomen zou laten kappen. Nog daargelaten dat die overtreding negen jaar eerder had plaatsgevonden, is het niet zo dat de minister in 2006 tot bomenkap is overgegaan zonder dat hij heeft getracht daarvoor een geldige vergunning te verkrijgen. Ten tijde van die kap lag er in zoverre een door de minister van VROM verleende vrijstelling van het bestemmingsplan, die echter later met terugwerkende kracht is herroepen.

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. B&W van Onderbanken,
 2. Vereniging Stop Awacs Overlast (hierna: de vereniging), gevestigd te Brunssum,
 3. Stichting MilieuNetWerk Brunssum en Onderbanken (hierna: MilieuNetWerk), gevestigd te Schinveld, gemeente Onderbanken,
- appellanten, tegen de uitspraak van de Rechtbank Limburg van 9 augustus 2016 in 15/2593 en 15/2596 in het geding tussen:
De Minister van Defensie,
MilieuNetWerk,
en
Het college.

Procesverloop

Bij besluit van 7 juli 2015 heeft het college, naar aanleiding van een verzoek van de vereniging van 30 november 2011 om een preventief handhavingsbesluit, aan de minister een last onder dwangsom opgelegd, inhoudende dat in het bosgebied 'In de Roet' te Onderbanken niet mag worden gekapt zonder daartoe strekkende aanlegvergunning.

Bij uitspraak van 9 augustus 2016 heeft de rechtbank het daartegen door MilieuNetWerk ingestelde beroep ongegrond verklaard, het daartegen

door de minister ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 7 juli 2015 vernietigd en zelf voorzienend bepaald dat het verzoek van de vereniging van 30 november 2011 niet afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak hebben het college, de vereniging en MilieuNetWerk hoger beroep ingesteld.

De minister, het college en de vereniging hebben een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

MilieuNetWerk heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 september 2017, waar het college, vertegenwoordigd door mr. A.Q.C. Tak, en door L.R. Evers, de vereniging, vertegenwoordigd door N.M.J. Trommelen, MilieuNetWerk, vertegenwoordigd door ing. G.D. Cremers, en de minister, vertegenwoordigd door mr. H.J.M. Besselink, advocaat te Den Haag, en door mr. A.J. van Heusden en B.R. Versaevl, zijn verschenen.

Overwegingen

1. In 2006 heeft de minister in het gebied 'In de Roet', dat deel uitmaakt van de Schinveldse bossen, in een strook van 6 ha bos kapwerkzaamheden laten verrichten voor de aanleg en instandhouding van een obstakelvrije vliegfunnel ten westen van de start- en landingsbaan van de NAVO-vliegbasis Geilenkirchen, gelegen juist over de grens met Duitsland. Voor die kapwerkzaamheden was door de toenmalige minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (hierna: VROM) bij besluit van 3 augustus 2005 een vrijstelling van het ter plaatse geldende bestemmingsplan verleend met toepassing van de zogenoemde NIMBY-procedure. Deze vrijstelling is door de Afdeling bij uitspraak van 7 april 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BM0231, herroepen. Gelet op de terugwerkende kracht van die herroeping, hebben de kapwerkzaamheden in 2006 in strijd met het bestemmingsplan plaatsgevonden.

2. Bij brief van 30 november 2011 heeft de vereniging het college verzocht een preventief handhavingsbesluit te nemen om nieuwe kap van bomen in het gebied 'In de Roet' te voorkomen. Bij het besluit van 7 juli 2015 heeft het college de minister naar aanleiding van dit verzoek een preventieve last onder dwangsom opgelegd, inhoudende dat in het bosgebied 'In de Roet' niet mag worden gekapt zonder aanlegvergunning op grond van het bestemmingsplan. Aan de last is een dwangsom verbonden van € 10.000 voor iedere vergunningplichtige bomenkap die in het bosgebied 'In de Roet' plaatsvindt zonder daartoe strekkende geldige aanlegvergunning, met een maximum van € 30.000.

3. Bij de uitspraak van 9 augustus 2016 heeft de rechtbank Limburg het beroep van MilieuNetWerk tegen het besluit van 7 juli 2015 ongegrond verklaard. De rechtbank heeft in dat verband overwogen dat in het besluit van 7 juli 2015 voldoende duidelijk is omschreven wanneer de dwangsom wordt verbeurd en dat ook de door het college gekozen dwangsombedragen de rechterlijke toets kunnen doorstaan, zodat de daartegen door MilieuNetWerk aangevoerde gronden niet slagen.

Bij de uitspraak van 9 augustus 2016 heeft de rechtbank Limburg het beroep van de minister tegen het besluit van 7 juli 2015 gegrond verklaard, het besluit van 7 juli 2015 vernietigd en zelf voorzienend bepaald dat het verzoek van de vereniging om een preventief handhavingsbesluit wordt afgewezen. De rechtbank heeft in dit verband overwogen dat de rechtszekerheid zich ertegen verzet dat de overtreding uit 2006, zonder dat is gebleken dat de minister nadien opnieuw onrechtmatige kapwerkzaamheden heeft doen uitvoeren, op 7 juli 2015 nog als basis wordt gehanteerd voor een last gericht op het voorkomen van herhaling van die overtreding. De rechtbank heeft verder overwogen dat op 7 juli 2015 niet werd voldaan aan de ingevolge artikel 5:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) voor een preventief handhavingsbesluit geldende voorwaarde, dat gevaar voor overtreding klaarblijkelijk dreigt.

De hoger beroepen van het college, de vereniging en MilieuNetWerk zijn gericht tegen de beslissing van de rechtbank op het beroep van de minister en de daaraan door de rechtbank ten grondslag gelegde overwegingen. Het hoger beroep van MilieuNetWerk is tevens gericht tegen de beslissing van de rechtbank op haar beroep en de daaraan door de rechtbank ten grondslag gelegde overwegingen.

4. Voor zover het college zich ter zitting bij de Afdeling op het standpunt heeft gesteld dat de rechtbank het beroep van de minister niet-ontvankelijk had moeten verklaren, omdat de minister in beroep nieuwe gronden en argumenten heeft aangevoerd ten opzichte van zijn zienswijze over het ontwerpbesluit, overweegt de Afdeling dat, anders dan waarvan het college in zoverre kennelijk uitgaat, artikel 6:13 van de Awb er niet aan in de weg staat dat in beroep gronden en argumenten worden aangevoerd die niet reeds in de zienswijze waren aangevoerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1144).

5. De Afdeling stelt voorop dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, de rechtszekerheid eraan in de weg stond dat op 7 juli 2015 een last werd opgelegd, strekkende tot het voor-

komen van herhaling van de in 2006 begane overtreding. Het college heeft ter zitting bij de Afdeling ook erkend dat deze overweging van de rechtbank juist is. Dit betekent dat het college op 7 juli 2015 alleen een last onder dwangsom aan de minister kon opleggen, strekkende tot het voorkomen van bomenkap in het gebied 'In de Roet' zonder aanlegvergunning op grond van het bestemmingsplan, indien werd voldaan aan de voor het nemen van een preventief handhavingsbesluit uit artikel 5:7 van de Awb voortvloeiende voorwaarde dat gevaar voor overtreding klaarblijkelijk dreigt.

6. Het college, de vereniging en MilieuNetWerk betogen in hoger beroep dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, op 7 juli 2015 aan die voorwaarde werd voldaan. Zij wijzen in dit verband op verschillende uitlatingen en gedragingen van de minister waaruit volgens hen blijkt dat een klaarblijkelijk gevaar bestond dat de minister opnieuw zou overgaan tot het laten verrichten van kapwerkzaamheden in het gebied 'In de Roet' om een obstakelvrije vliegfunnel voor vliegbasis Geilenkirchen te verzekeren.

6.1. Ingevolge artikel 5:7 van de Awb kan een herstelsanctie worden opgelegd zodra het gevaar voor de overtreding klaarblijkelijk dreigt. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 6 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:935, volgt uit deze bepaling dat een besluit tot het opleggen van een preventieve last onder dwangsom slechts kan worden genomen als zich een gevaar voordoet van een overtreding van een concreet bij of krachtens de wet gesteld voorschrift die met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal plaatsvinden. Deze situatie deed zich, anders dan het college, de vereniging en MilieuNetWerk stellen, op 7 juli 2015 niet voor. Uit de door het college, de vereniging en MilieuNetWerk in dit verband genoemde uitlatingen en gedragingen van de minister kan worden afgeleid dat de minister het belang van een obstakelvrije vliegfunnel voor vliegbasis Geilenkirchen onverminderd groot acht, zo nodig op termijn bomen die te hoog worden zal willen laten kappen en daartoe de juridische mogelijkheden beziet onder meer door te onderzoeken of voor bepaalde kapwerkzaamheden wellicht geen aanlegvergunning op grond van het bestemmingsplan nodig is. Nergens blijkt echter uit dat de minister, als voor kapwerkzaamheden een aanlegvergunning nodig is, die werkzaamheden zonder die vergunning zal laten verrichten. De minister heeft het college juist met zoveel woorden toegezegd geen kapwerkzaamheden zonder voorafgaand overleg te zullen verrichten en, als een aanlegvergunning nodig blijkt te zijn, eerst de besluitvorming daarover af te wachten. Dat het college, de vereniging en MilieuNetWerk van-

wege de overtreding in 2006 twijfelen aan die toezegging, kan niet leiden tot het oordeel dat op 7 juli 2015 een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestond dat de minister zonder daarvoor vereiste aanlegvergunning bomen zou laten kappen. Nog daargelaten dat die overtreding negen jaar eerder had plaatsgevonden, is het niet zo dat de minister in 2006 tot bomenkap is overgegaan zonder dat hij heeft getracht daarvoor een geldige vergunning te verkrijgen. Ten tijde van die kap lag er in zoverre een door de minister van VROM verleende vrijstelling van het bestemmingsplan, die echter later met terugwerkende kracht is herroepen. Ook de stelling van het college dat de minister, dan wel de NAVO, grote druk uitoefent om de vliegfunnel voor vliegbasis Geilenkirchen obstakelvrij te houden, kan niet leiden tot het oordeel dat op 7 juli 2015 een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestond dat de minister zou overgaan tot het laten kappen van bomen zonder de daarvoor vereiste aanlegvergunning.

6.2. De rechtbank heeft, gelet op het voorgaande, terecht overwogen dat geen basis bestond voor de bij het besluit van 7 juli 2015 opgelegde last onder dwangsom, zodat het beroep van de minister tegen dat besluit gegrond was, dat besluit voor vernietiging in aanmerking kwam en het verzoek van de vereniging om een preventief handhavingsbesluit te nemen diende te worden afgewezen. De hiertegen gerichte betogen van het college, de vereniging en MilieuNetWerk falen.

7. Voor zover MilieuNetWerk in hoger beroep de overwegingen van de rechtbank over haar beroepsgronden inzake de duidelijkheid van de last en de hoogte van de dwangsombedragen bestrijdt, overweegt de Afdeling als volgt. Nu voor het opleggen van de last onder dwangsom geen basis bestond, kon het beroep van MilieuNetWerk – gericht op aanpassing van de formulering van de last en aanpassing van de dwangsombedragen – niet tot het daarmee beoogde doel leiden. Reeds daarom heeft de rechtbank dat beroep in de aangevallen uitspraak terecht ongegrond verklaard.

8. De hoger beroepen zijn ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

9. Het college dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van de door de minister in verband met het hoger beroep van het college gemaakte proceskosten.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

1. bevestigt de aangevallen uitspraak;

II. veroordeelt het college van burgemeester en wethouders van Onderbanken tot vergoeding van bij de minister van Defensie in verband met de behandeling van het hoger beroep van het college opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.002 (zegge: duizendtwee euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. bepaalt dat van het college van burgemeester en wethouders van Onderbanken een griffierecht van € 503 (zegge: vijfhonderddrie euro) wordt geheven.

Noot

1. De AWACS casus in Schinveld blijft boeiende jurisprudentie opleveren. Na eerdere verschijningen in *AB 2016/365*, *AB 2016/364*, *AB 2008/261*, *AB 2008/260*, *AB 2008/113* en *AB 1993/113* (!), komt ook dit *AB*-jaar het getouwtrek tussen de minister, het college van de gemeente Onderbanken, milieuorganisaties en omwonenden aan de orde. Het geschil in al deze zaken gaat over de vraag of de bomen in het bos bij Schinveld nu wel of niet mogen worden gekapt ten einde het vliegveld van Geilenkirchen (Duitsland) bereikbaar te houden voor de AWACS vliegtuigen van de NAVO. De hier geannoteerde uitspraak is gelijktijdig gedaan met de uitspraak van 10 januari 2018 *ECLI:NL:RVS:2018:34* die hiervoor is opgenomen (*AB 2018/120*). Beide zijn de moeite waard vanuit handhavingsrechtelijk perspectief.

2. Eerst de hierboven opgenomen uitspraak. De uitspraak is redelijk recht-toe-rechtaan. Het college van Schinveld legt de minister een last op om geen bomen te kappen in het bos zonder aanlegvergunning van het college. Het handhavingsbesluit wordt gebaseerd op het feit dat de minister in 2006 illegaal bomen heeft gekapt. Weliswaar beschikte de minister toen over een vrijstelling, maar die is later in beroep vernietigd. Achteraf gezien is dus gekapt zonder vrijstelling. Daarnaast wordt het handhavingsbesluit gebaseerd op het klaarblijkelijk gevaar dat de minister in de toekomst bomen gaat kappen zonder aanlegvergunning van het college, gelet op de eerdere (achteraf gezien illegale) kap in 2006.

3. De Afdeling trekt in navolging van de Rechtbank Limburg een streep door dit besluit. Ten eerste omdat de overtreder al in 2006 heeft plaatsgevonden, zodat de rechtszekerheid zich verzet tegen het pas in 2015 opleggen van een last strekkende tot herhaling van de overtreder. Ten tweede omdat er geen klaarblijkelijk gevaar voor een overtreder is volgens de Afdeling. De Minister handelde (kort samengevat) destijds in de veronderstelling wel de benodigde vrijstelling te hebben. Een vernietiging achteraf van die vrij-

stelling kan de minister volgens de Afdeling niet in het kader van de vraag of er een klaarblijkelijk gevaar is als bedoeld in art. 5:7 Awb worden toegeworpen.

4. Dit oordeel is interessant om twee redenen. Ten eerste blijkt hieruit dat er toch een soort verjaringstermijn is voor het opleggen van een last strekkende tot het voorkomen van de herhaling van een overtreder (in dit geval: negen jaar). Dat lijkt mij redelijk en ik vind het dan ook niet onbegrijpelijk dat de Afdeling hier concludeert dat negen jaar na dato handhaven ter voorkoming van de herhaling van de overtreder in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel. Dat is naar mijn weten echter niet eerder voorgekomen. Nuttig om te signaleren dus. Ten tweede is het nuttig om te weten dat een handeling die vanwege een vernietiging 'achteraf gezien' een overtreder blijkt te zijn, niet kan worden meegewogen bij het bepalen of er sprake is van een klaarblijkelijk gevaar als bedoeld in art. 5:7 Awb. De situatie waarin een handeling achteraf gezien illegaal blijkt te zijn komt wel vaker voor namelijk (zie bijvoorbeeld: *ABRvS 22 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3222*).

5. Dan de tweede uitspraak (*AB 2018/120*). Daar gaat het om een last onder dwangsom strekkende tot het afdwingen van de herplant door de minister van de in 2006 (achteraf gezien) illegaal gekapte bomen. Het college heeft kennelijk als doel om de vliegbasis te sluiten. Het afdwingen van de herplant van de gekapte bomen betekent dat (op termijn) de AWACS vliegtuigen het vliegveld niet zullen kunnen bereiken. Dat is prettig voor de gemeente Onderbanken en haar inwoners vanwege de ervaren geluidsoverlast.

6. Op zichzelf is het college bevoegd om te handhaven. Hier duurt de overtreder – het niet herplanten van de bomen – nog steeds voort (in tegenstelling tot de hierboven opgenomen uitspraak, waar het ging om de kap), zodat handhaving negen jaar na het ontstaan niet in strijd is met de rechtszekerheid. De minister probeert nog het leerstuk van het concrete zicht op legalisatie op te rekken door erop te wijzen dat de gemeenteraad van Onderbanken verplicht is om te legaliseren in een volgend bestemmingsplan gelet op art. 2.6.4 lid 3 en 4 Besluit algemene regels ruimtelijke ordening, maar de Afdeling gaat daar niet in mee. Voor concreet zicht op legalisering is vereist dat er ten minste een ontwerpbestemmingsplan voorligt waarin de overtreder wordt gelegaliseerd. Dat is niet het geval, dus is er geen concreet zicht op legalisering.

7. Waar het uiteindelijk om draait is of handhaving in dit geval wel evenredig te achten is. De Afdeling oordeelt van niet. Dat is een zeldzaam oordeel. Al helemaal omdat dit het enige

mij bekende voorbeeld is van een geval waarin het bestuursorgaan zelf wil handhaven, maar dat niet mag vanwege het evenredigheidsbeginsel (zie voor de gevallen waarin het bestuursorgaan terecht niet wil handhaven gelet op het evenredigheidsbeginsel AB 2017/220). In dit geval oordeelt de Afdeling dat handhaving hier feitelijk een zinloze exercitie zal zijn. Immers, de gemeenteraad zal toch op een gegeven moment moeten voldoen aan art. 2.6.4 lid 3 en 4 Besluit algemene regels ruimtelijke ordening. Of ze het nu willen of niet. Als uitvoering wordt gegeven aan de verplichting dan zal de overtreding worden gelegaliseerd. Eventuele bomen die zijn herplant in de tussentijd – daargelaten dat die bij lange na niet volgroeid zullen zijn – zullen dan opnieuw moeten worden gekapt. Onder die omstandigheden is handhaving een zinloze exercitie en daarom niet evenredig te achten in verhouding tot het daarmee te dienen doel. Dat lijkt mij een terechte conclusie van de Afdeling.

T.N. Sanders

AB 2018/122

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

18 oktober 2017, nr. 201607696/1/A1
(Mrs. R. van der Spoel, D.J.C. van den Broek, R.J.J.M. Pans)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 5:21, 5:25 Awb

Omgevingsvergunning in de praktijk 2017/7553
ECLI:NL:RVS:2017:2804

Kosten voor spoedeisende bestuursdwang niet verhaalbaar als situatie niet spoedeisend was, kosten voor reguliere bestuursdwang niet verhaalbaar als begunstigingstermijn te kort was.

In het besluit van 28 juli 2015 zijn de maatregelen opgenomen die appelland moet treffen om aan de last te kunnen voldoen alvorens het college zelf tot het treffen van die maatregelen over gaat en de daarvoor gemaakte kosten verhaalt op appelland. Gelet op de aard van deze maatregelen, zoals hiervoor onder 2 weergegeven, acht de Afdeling een begunstigingstermijn van twee uur om de desbetreffende maatregelen te treffen ontoereikend. Het college heeft ter zitting ook erkend dat de in het besluit gegeven begunstigingstermijn van twee uur te kort was om aan de last onder bestuursdwang te voldoen. Gelet op het vorenstaande heeft het college niet in redelijkheid een begunstigingstermijn van twee uur aan de last onder bestuursdwang van 28

juli 2015 kunnen verbinden. Nu de gestelde begunstigingstermijn te kort was en in een nieuw besluit op bezwaar niet alsnog een nieuwe begunstigingstermijn kan worden gesteld omdat het college reeds uitvoering heeft gegeven aan het besluit van 28 juli 2015, betoogt appelland terecht dat de kosten die verbonden zijn aan de toepassing van bestuursdwang redelijkerwijs niet op hem kunnen worden verhaald.

Uitspraak in het geding tussen:

Appelland, te Putten,
en
B&W van Putten, verweerder.

Procesverloop

Op 27 juli 2015 heeft het college spoedeisende bestuursdwang toegepast op het perceel locatie te Putten wegens het lekken van een mestsilo. Deze beslissing heeft het college bij besluit van 30 juli 2015 op schrift gesteld. Daarbij heeft het college vermeld dat de hieraan verbonden kosten op appelland worden verhaald.

Bij besluit van 28 juli 2015 heeft het college appelland naar aanleiding van het lekken van de mestsilo op het perceel onder aanzegging van bestuursdwang gelast om binnen twee uur maatregelen te treffen die redelijkerwijs van hem kunnen worden verlangd om herhaling of de gevolgen van dit ongewone voorval te voorkomen of, voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen, zoveel mogelijk te beperken en ongedaan te maken. Daarbij heeft het college vermeld dat indien bestuursdwang wordt toegepast de hieraan verbonden kosten op appelland worden verhaald.

Bij besluit van 5 augustus 2015 heeft het college zijn beslissing om op 30 juli 2015 spoedeisende bestuursdwang toe te passen door de openstaande kraan in de mestsilo op het perceel dicht te draaien, de op het perceel aanwezige installatie te verzegelen en cameratoezicht in te stellen, op schrift gesteld. Daarbij heeft het college vermeld dat de hieraan verbonden kosten op appelland worden verhaald.

Bij besluit van 5 januari 2016, verzonden op 13 juni 2016, heeft het college de door appelland tegen voormelde besluiten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard.

Bij besluit van 6 januari 2016 heeft het college de door appelland in verband met de spoedeisende bestuursdwang van 27 juli 2015 verschuldigde kosten vastgesteld op € 1884,05.

Bij besluit van 7 januari 2016 heeft het college de door appelland in verband met de spoedeisende bestuursdwang van 30 juli 2015 verschuldigde kosten vastgesteld op € 8888,66.